

Klejnoty

„...jak oblubienicę, która zdobi się we własne klejnoty” – Izaj. 61:10 (NP).

Klejnoty są najstarszymi ozdobami świata. Klejnot to oszlifowany kamień szlachetny, ale może też nim być:

- a) wyborny charakter człowieka;
- b) wspaniała architektura (np. klejnoty architektury narodowej);
- c) wybitnie utalentowani ludzie w służbie narodu (o- czyszny);
- d) najcenniejsza rzecz dla danego człowieka, choćby nie miała ona wartości handlowej, np. dobre zdrowie.

W Słowie Bożym klejnotami są zawsze najszlachetniejsze charaktery lub cechy charakteru, zwłaszcza zdobyte pod przemożną ręką Bożą. Mieszczą się one w doskonałym dziele miłości i zwane są też owocami Ducha Świętego (1 Kor. 12:31; 13:8).

Klejnoty znalazły zastosowanie przy sporządzaniu napierśnika sądu – w ubiorze izraelskiego najwyższego kapłana, a także jako ozdoby kamieni węgielnych „nowego Jeruzalem” (Obj. 21:19-20). Jest też o nich mowa w opisie ozdób Lucyfera w jego przedgrzesznym stanie (Ezech. 28:13).

Dawne nazwy hebrajskie tych kamieni nie zostały jednoznacznie wyjaśnione nawet w starożytności. Antyczni przyrodnicy – Teofrast i Pliniusz – próbowali określić cechy tych minerałów.

Nie mamy wątpliwości, że biblijne kamienie szlachetne mają symboliczne znaczenie.

NAPIERŚNIK SĄDU

„I nasadzisz weń pełno kamienia, cztery rzędy kamienia tym porządkiem: sardyjusz, topazyjusz i szmaragd w pierwszym rzędzie; W drugim zasię rzędzie: karbunkuł, safir i jaspis. A w trzecim rzędzie: linkuryjusz, achates i amethyst. W czwartym rzędzie: chryzolit, onychin i beryl; te będą wsadzone w złoto w rzędach swoich” – 2 Mojż. 28:17-20 (BG).

Chociaż z reguły komentujemy, że napierśnik sądu przedstawia Zakon, to jednak sposób jego noszenia na piersi przez arcykapłana, wskazuje na wspaniałe cechy charakteru tego sługi Bożego. Arcykapłan Aaron przedstawia przede wszystkim Chrystusa Pana. Pismo Święte mówi: „Sprawcę ich zbawienia uczynił doskonałym

przez cierpienia” – Hebr. 2:10. Jego prawa istota, udoskonalona na ciernistej drodze cierpienia, posiada wszystkie cechy pokazane w dwunastu szlachetnych kamieniach napierśnika sądu. Zauważmy, że autor przekładu Biblii Gdańskiej podaje kolejność osadzonych w złoto kamieni za grecką Septuagintą. Tekst hebrajski TM na szóstym miejscu zamiast jaspisu wymienia beryl, a na dwunastym miejscu zamiast berylu – jaspis.

1. SARDIUSZ.

Hebrajska nazwa: *odem*. Ks. Łach przekłada ją na „karniol” (krwawnik), zaś Nowy Przekład – na „rubin”. Sardyn koloru surowego mięsa jest odmianą agatu (KB) lub chalcedonu (SWO). Kamień ten, z uwagi na nawiązanie kolorem do surowego mięsa, wyobraża miłość Bożą, pamięć o wszystkim stworzeniu. W Chrystusie ujawniła się ona w złożonym Okupie. Krew Chrystusa, spływając z otworzonego boku na ziemię, odkupiła ją.

2. TOPAZ.

Hebrajska nazwa: *pitedach* (lub *peridot* z Ijoba 28:19). Jest dwudziestosześcioletnim kryształem ciemnozielonego koloru, zwanym oliwianem szlachetnym. Oznacza uczynność, gościnność Chrystusa Pana, który był zawsze gotów pomagać innym, nie bacząc na własne niewygody czy zmęczenie. Zawsze pamiętał On o potrzebach innych. Nawet wtedy, gdy wisiał na krzyżu, nie zapomniał o swej matce, polecając ją Janowi.

3. SZMARAGD.

Hebrajska nazwa: *bareget*. Jest koloru jasnozielonego, o długich kryształach. Być może jest to odmiana berylu (SWO). Oznacza zdobytą przez Pana wieczną trwałość, życie w samym sobie. Długie i niezwykle twarde kryształy stawiają ten minerał w pierwszym rzędzie.

4. KARBUNKUŁ.

Hebrajska nazwa: *nofek*, grecka: *anthras*. Jest to czerwony, wielki kamień szlachetny, świecący w ciemnościach (wg Teofrasta i Pliniusza). Nie wiadomo, jakiemu kamieniowi dzisiejszemu on odpowiada. Może jest to granat, pyrop, almandyn czy rubin albo też – iskrzyk. Ze względu na świecenie w nocy od dawna uważany był za cudowny kamień. Używano go jako amulet chroniący od złego. Wyobraża on stałe odwoływanie się Pana do swego Ojca. Jego czynna wiara i zupełne zaufanie do Boga chroniły Go zawsze od złego.

5. SZAFIR.

Hebrajska nazwa: *safir*. Jest to pierwszego rzędu kamień szlachtny koloru niebieskiego. Czasem spotyka się szafir bezbarwny, biały. Jest osypany złotym piaskiem i wygląda jak gwiazdziste niebo; kryształy dwunastościenne. Współczesny lapis lazuli – błękitny kamień. Wyobraża niezwykłą wierność Chrystusa względem Boga, zwłaszcza gdy w gwiazdzisty wieczór zanosił swe modlitwy przed tron swego Ojca.

6. JASPIS.

Hebrajska nazwa: *jasfech*. Mieni się różnymi kolorami, gdyż całkowicie łamie światło. Można znaleźć jaspis koloru zielonego morza, ale starożytny jest bardziej przezroczysty i przypomina zielony diament. Jego kryształy to dwie piramidy złożone podstawami; składają się z 6 trójkątów i 24 kątów. Wyobraża Boską chwałę i jej obecność w Chrystusie Jezusie. „Kto mnie widział, widział Ojca” – Jan. 14:9. Po wzbudzeniu Chrystusa symbolizuje Jego podobieństwo do Ojca w naturze, czci i nieśmiertelności.

7. LINKUR LUB LINKURIUSZ (BG).

Hebrajska nazwa: *lesem* (*leszem*). Jest kamieniem koloru pomarańczowo-żółtego, podobnym do bursztynu. Autorzy przekładów różnie oddają jego nazwę: ks. St. Łach – hijacynt lub linkyr; NP, BP, BT – opal; ks. Wujek – ligurius (za LXX). Inni przypuszczają, że to hiacynt koloru różowo-fioletowego. Wyobraża niezmienną i cierpliwość Chrystusa. Są to cechy nie zawsze dostrzegane przez innych, gdyż są one nieco tajemnicze.

8. AGAT, ACHATES.

Hebrajska nazwa: *sebo* (*szebo*), assyryjska: *szubu*. Odmiana chalcedonu o koncentrycznych, różnobarwnych pasmach. Być może chodzi tu o chryzopraz koloru jabłkowiezielonego. Pasma te wskazują na walkę naszego Pana, która nauczyła Go posłuszeństwa w niedoskonałych warunkach. Obrazuje konsekwencję w postępowaniu aż do śmierci.

9. AMETYST.

Hebrajska nazwa: *ahlamah*. Był koloru czerwonego fioleto. Greckie *amethystos* oznacza: „nie pijający się”. Kamienia tego używano jako amuletu przeciw pijaństwu. Był on klejnotem królów. Przedstawia królewskość Chrystusa Pana, zwłaszcza gdy powiedział: „Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi” – Mat. 28:18.

Królewskość Chrystusa na ziemi widoczna jest też w Jego lojalności względem Boga i Jego woli. Wierność Jezusa wobec Stwórcy chroniła Go od pychy.

10. CHRYZOLIT.

Hebrajska nazwa: *tarsis* (*tarsysz*). Był złotym kamieniem (i stąd nazwa grecka), odmianą oliwianu barwy żółtawo-zielonej (kolor złoty z odcieniem zielonego), bardzo przezroczysty. Przedstawia mądrość Bożą w dziele Jezusa Chrystusa, mądrość otrzymaną z góry. Nazwa hebrajska *tarsysz* pochodzi od nazwy hiszpańskiej krainy, gdzie kamień ten występował.

11. ONKYS, ONYCHIN, SARDONIKS.

Hebrajska nazwa: *szochem*. Jest odmianą chalcedonu o warstwach czarnej i białej, ale wierzchnia warstwa jest zawsze czerwona. Wskazuje na trzy cechy Chrystusa Pana: czarne tło to pokora, warstwa biała przedstawia czystość, zaś czerwony wierzch – męczeństwo.

12. BERYL.

Hebrajska nazwa: *jahalom*. Jest koloru niebieskawozielonego. Kryształy w układzie heksagonalnym mają 66 ścian. Na każdej z sześciu głównych ścian są znaki diamentu, na przemian po pięć znaków, a na końcu – cztery. Kamień ten oznacza doskonałość Jezusa. Jest On wcieleniem doskonałego planu zbawienia. Wykonanie planu zawisło na posłuszeństwie Jezusa. Jego prawość i nieskazitelne postępowanie były gwarancją spełnienia wszelkich zamierzeń Bożych.

To, co dotyczyło naszego Pana, dotyczy także nas. Najwyższy kapłan ozdobiony napierśnikiem sądu przedstawiał nie tylko Głowę, ale i Ciało, tj. Jego Kościół. Cechy pokazane w kamieniach szlachetnych napierśnika dotyczą też ludu Bożego, zwłaszcza po jego uwielbieniu.

OZDOBY FUNDAMENTU

Nieco innym obrazem charakteru uwielbionego Kościoła są ozdoby kamieni Nowego Jeruzalem, opisane w Obj. 21:19-20: „A grunty miasta ozdobione były wszelkim kamieniem drogim, pierwszy grunt był jaspis, wtóry szafir, trzeci chalcedon, czwarty szmaragd, piąty sardoniks szósty sardyjusz, siódmy chryzolit, ósmy beryl-lus, dziewiąty topazyjusz, dziesiąty chryzopras, jedenasty hijacynt, dwunasty ametyst” (BG).

Wykaz ten różni się nieco od porządku pokazanego w ozdobach napierśnika sądu. Podstawą Tysiącletniego Królestwa Chrystusowego będzie Jego rząd – Nowe Jeruzalem. Uzyskany przez doświadczenie doskonały charakter Kościoła będzie wówczas szczególnie przydatny, któż bowiem będzie mógł lepiej zrozumieć zboląłą ludzkość, jak nie lud spośród niej wybrany?

1. JASPIS.

Ten jaśniejący różnymi kolorami kamień przedstawia

cach Jego ludu, jest powtórzeniem dzieła stworzenia Adama na obraz i podobieństwo Boże. Zasadniczą różnicą jest jednak metoda stwarzania. Członkowie Kościoła są kształtowani przemożną ręką Bożą, prowadzeni przez różne próby i doświadczenia, a ich karta pamięci jest zapisywana najwspanialszymi klejnotami, takimi jak: męstwo, cierpliwość, pokora, a nade wszystko miłość. Stwarzanie nowego człowieka jako Nowego Stworzenia, przez ukształtowanie wspaniałego charakteru na wzór nieśmiertelnego Boga, jest jedynym dziełem w historii ludzkości i dotyczy tylko wieku Ewangelii. Przywilej osiągnięcia obrazu Bożego na poziomie nieśmiertelności nigdy potem nie zostanie już dany ludzkości. Hiacynt jest wspaniałym symbolem tego przeobrażenia.

12. AMETYST.

Nazwa ta oznacza „nie upijający się”. Jest to kamień koloru czerwonego fioletu, który był zawsze kolorem królów. Jest przede wszystkim symbolem królewskości Kościoła, a umieszczenie go na końcu wykazu wskazuje, że królewskość ta będzie nagrodą daną w chwili wywyższenia ludu Bożego. Drugie znaczenie to wierność i lojalność wobec krwi Chrystusowej. Jest to jakby ostatni warunek zdobycia miana królów świata. Bezwzględna wierność krwi Chrystusowej aż do śmierci będzie pieczęcią wszystkich naszych poczynań w osiągnięciu szczytnego celu. Obiecana jest korona, a korona to atrybut króla.

OZDOBY LUCYFERA

Pismo Święte informuje nas, jak wspaniałym był archanioł, którego pieczy powierzony został człowiek. *„Tak mówi panujący Pan: Ty, co pieczętujesz sumy, pełen mądrości i doskonałej piękności; byłeś w Eden, ogrodzie Bożym; wszelki kamień drogi był nakryciem twojem, sardyusz, topazyusz, i jaspis, chryzolit, onyks, i beryl, szafir, karbunkuł, i szmaragd, i złoto; w ten dzień, któregoś ty stworzony (...)”* – Ezech. 28:12-13 (BG). Prorok wlicza dziewięć kamieni szlachetnych, co jest szczytem do osiągnięcia przez istotę duchową (anielską) bez zastosowania cierpień przy kształtowaniu charakteru. Dlatego też ozdób (szlachetnych cech charakteru) Chrystusa Pana i Jego Kościoła jest więcej. I tak jednak piękność Lucyfera była wielka: Sardyn – miłość do wszelkiego stworzenia nie była mu obca.

SKRÓTY I OBJAŚNIENIA:

BG – Biblia Gdańska – stare, w 1632 r. dokonane, tłumaczenie ks. Mikołajewskiego, zwane często „tłumaczeniem zwykłym”
BP – Biblia Poznańska – ks. św. Wojciecha BT – Biblia Tysiąclecia – wydanie trzecie
LXX – Septuaginta – grecki przekład St. Testamentu (i ksiąg apokryficznych) z lat 250 – 150 przed Chrystusem
ks. Wujek – Przekład Biblii ks. Jakuba Wujka
ks. Łach – przekład ks. Stanisława Łacha Księgi Wyjścia (2 Mojżeszowej), wydany w serii „Biblia w 12 tomach”
KB – Konkordancja Biblijna

Tylko anioł pełen miłości mógł być pomocą dla młodszego dziecka Bożego – Adama. Topaz – uczynność i gościnność również była wymagana. Jaspis – usługa człowiekowi mogła być wyświadczona tylko wśród chwały Bożej. Ten archanioł okryty był chwałą Bożą. Pragnienie własnej chwały było przyczyną upadku Lucyfera. Chryzolit – mądrość Boża cechowała tego anioła, który miał wprowadzić ludzkość w doskonały świat wynalazków, by ziemię uczynić poddaną. Onyks – pokora (czarne tło), czystość (biały środek) i chęć poświęcenia (czerwona wierzchnia warstwa) musiały być udziałem anioła, któremu Bóg powierzył człowieka. Ale pycha była silniejsza (Izaj. 14:11). Beryl – doskonałość zamiarów Bożych leżała u podstaw szczęśliwości człowieka. Bóg i Jego zamiary były doskonałe, tylko człowiek obrał złą drogę. Chęć dorównania Bogu (Izaj. 14:13) spowodowała, że zamiast pomocy, człowiek otrzymał od Lucyfera pokusę. Szafir – wierność względem Boga charakteryzowała tego anioła, szkoda, że wierność niestała, nie wieczna. Karbunkuł, stosowany we wróżbach (ze względu na to, że był duży i mocno czerwony), był kamieniem tajemniczym i powodował nawet lęk w ludziach. Lęk, bojaźń Boża winna chronić od złego. Dar ten był źle wykorzystany przez Lucyfera. Szmaragd – moc, wytrwałość i gorliwość tego anioła były znamienne. Bóg powierzając Eden jednemu ze swych sług, wybrał mocnego i gorliwego posłańca. Ta jego gorliwość, znamienna w niebie, jest widoczna i dziś, gdy jest on przeciwnikiem Bożym.

Te wszystkie cechy charakteru Lucyfera zależały od boskiej natury, co można wyjaśnić symbolem oprawienia kamieni szlachetnych w złoto.

ZAKOŃCZENIE

„Którzy mocą Bożą strzeżeni jesteście przez wiarę w zbawienie, przygotowane do objawienia się w czasie ostatnim. Weselcie się z tego, mimo że teraz na krótko, gdy trzeba, zasmuceni bywacie różnorodnymi doświadczeniami, ażeby wypróbowana wiara wasza okazała się cenniejsza niż znikome złoto, w ogniu wypróbowane, ku chwale i czci, i sławie, gdy się objawi Jezus Chrystus” – 1 Piotra 1: 5-7.

Bolesław Wyłudza
R-
„Straż”

SWO - Słownik Wyrazów Obcych